

Nars Udvalg, indskrænket sig ved Begrundelsen af sin Indstilling til at henvise til, hvad der har foreligget i tidligere Aar, og med Hensyn til dette Statsregnskab har Udvalgets Mindretal for sit Bedkommende gjort det samme. Det tør herefter forventes, at vi kunne undgaa en Diskussion angaaende dette storpolitiske Spørgsmaal. Det turde vel være hævet over al Tvivl, at der ikke kan siges andet, end hvad der gentagne Gange tidligere er sagt om dette Spørgsmaal, og i hvert Tilfælde har en Diskussion i saa Henseende i Landstinget i Virkeligheden ikke nogen aktuel Interesse. Jeg skal derfor, i det mindste indtil videre, ganske lade det Spørgsmaal ligge.

Vrede Medlemmer ville i Udvalgets Betænkning finde forskellige Spørgsmaal fremdragne, som Statsrevisionen har gjort til Genstand for særlige Betragtninger. Disse ere jo, som det vil ses, ikke fremdragne som Grundlag for nogen Indstilling, noget Forbehold — det kunde jo i øvrigt kun være et Forbehold fra Flertallets Side, altsaa Forbehold med Hensyn til Godkendelsen — men kun til Diskussion. Jeg skal, saa kort som jeg kan, gennemgaa disse.

Hvad Statsrevisionen særlig har skænket sin Opmærksomhed, er en hel Del Poster, om hvilke det siges enten, at Regeringen har savnet Hjemmel til at afholde Udgifterne, eller at den ikke burde have afholdt dem uden særlig Bevilling, at de burde have været opførte paa Tillægsbevillingen og dette sidste paa forskellig Maade, f. Eks. at god Orden havde fordret, at de bleve opførte paa Tillægsbevillingen. Disse Tilfælde have et vist Slægtskab med hinanden, fordi man ved dem kommer ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt Regeringen, naar den afholder Udgifter uden for Finansloven eller Tillægsbevillingsloven, bør søge en Godkendelse paa anden Maade, hvorvidt den bør søges ved Lov og ikke udstydtes, til Statsregnskabet foreligger til Behandling her i Tinget. — Jeg har tidligere som Ordfører vedrørende Statsrevisionsbetænkningerne haft Lejlighed til at fremhæve, naar vor Opfattelse har afvejet fra Statsrevisionens, at det jo ingenlunde er vor Mening, at man skal se med Ligegyldighed paa, om Regeringen søger Efterbevilling for Udgifter, der ikke falde ind under Finansloven, eller nøjes med at vente til Behandlingen af Statsregnskabet, om den der kan opnaa Godkendelse gennem Rigsdagens Beslutninger, men at man tværtimod erkender, at det er heldigt, om de Spørgsmaal, der komme til at foreligge til Behandling ved Rigsdagens Beslutninger om Statsrevisionens Betænkning, ere saa saa som

muligt. Men paa den anden Side kan det selvfølgelig ikke være Meningen og har heller ikke nogen Ende været Statsrevisionens Mening, at enhver Overskridelse af bevilgede Summer eller enhver Udgift uden for Finansloven skulde gøres til Genstand for Behandling under en Tillægsbevillingslov. Det vilde jo være et formelt, trivielt og meget omfattende Arbejde til ingen Nytte, om man paa de hundrede og atter hundrede Poster, hvor der foreligger Overskridelse enten af den samlede Udgiftspost eller dog med Hensyn til Detailpunkter, hvor der altsaa i Anmærkningerne til Finansloven er til et eller andet Formaal nævnt et vist Beløb som det, der kunde bruges, men dette er overskredet, skulde forlange Tillægsbevilling. Der bliver altsaa Spørgsmaal om at skelne mellem de Tilfælde, hvor man maa anse det for rigtigt, at Regeringen søger at skaffe sig en Bevilling paa Tillægsbevillingsloven, naar det ikke er stet paa Finansloven, og de Tilfælde, hvor den kan udstydte Tilbebringelsen af den fornødne Hjemmel, til der bliver Spørgsmaal om Godkendelse af Statsregnskabet. Jeg kan sige, at der ikke foreligger nogen bestemt Usance i saa Henseende fra tidligere Aar. Der har vistnok været nogen Forskel i Opfattelsen i de to Ting herom, og var man end kommen ind paa en Praksis i saa Henseende, turde den omtrent være gaaet tabt i de forløbne 9 Aar, hvor den storpolitiske Sirid og netop dens Fremtræden i Forslag til Beslutninger med Hensyn til Statsregnskabet har medført, at man i en beslægtelig Grad har tabt Detailterne af Sigte. Nu kunne vi imidlertid haabe paa dette Punkt at komme ind under normale Forhold i de kommende Aar, og det er derfor ganske naturligt, at man tager fat paa Drøftelsen af dette Spørgsmaal, der vel vil komme frem i de kommende Aar i et ikke ringe Omfang — og i alt Fald er det naturligt, at Udvalget, da Statsrevisionen ved det foreliggende Statsregnskab, uanset at man ikke kan vente den samme Beslutning af begge Ting, dog har fremdraget en hel Del Punkter i denne Retning, saa er gaaet ind paa disse Punkter, har udtalt sin Opfattelse af dem og som Følge deraf ogsaa her mundtlig nærmere udviklet denne.

Forholdet er jo det, at hvor det gælder et mere eller et mindre, men hvor man dog maa sige, at den afholdte Udgift haade med Hensyn til Hovedposten og med Hensyn til Detaillen, for saa vidt denne er behandlet i Anmærkningerne til Finansloven, holder sig inden for den ved Finansloven afstutne Ramme, er der ikke nogen Grund til, naar man ikke tillige har fundet noget at ind-